

Work in Progress?

De tentoonstelling van Ria Van den Hove en Katelijne Hanssen heet 'Work in Progress'. We kennen de term als een aanduiding voor werkzaamheden die lopende zijn, in ontwikkeling, maar om een of andere reden even worden stilgelegd. We zeggen dan: "Opgelet! Afblijven! Zo laten liggen! Work in Progress!" In een tentoonstelling wordt meestal niet een 'work in progress' getoond. Daar gaat het per definitie om iets wat af is, geheel en al klaar om de ontmoeting aan te gaan met het publiek. De kunstenaar stapt er bij wijze van spreken het atelier uit en gaat dan doorheen haar werk een dialoog aan met de wereld.

Maar waarom heet deze tentoonstelling dan 'Work in Progress'? Is dit werk dan niet af, misschien?

De twee kunstenaars in deze tentoonstelling maken heel verschillend werk, elk in een heel eigen beeldtaal. Hun werk werd hier als twee werelden tegenover elkaar geplaatst. Wanneer je naar de ene kijkt, kan je de andere niet zien. Tenzij u ogen op uw rug heeft.

Katelijne Hanssen toont een grote reeks tekeningen, op A4-formaat, ontwerpen aangezet in potlood, uitgewerkt met stift en in inkt, soms ingekleurd en verguld. De tekeningen doen denken aan illustraties en lijken op zichzelf staande decoratieve motieven.

Ria Van den Hove maakt vooral collages, experimenten met gescheurd en geknipt papier, al of niet bedrukt, en eventueel aangevuld met ander materiaal. Deze collages worden verder uitgewerkt als tekening of als schilderij. We zien landschappen, echte landschappen en denk-landschappen, maar ook stillevenen of portretten.

Hoewel ze allebei een heel verschillende, bijna tegengestelde beeldtaal hanteren, is er toch een grote overeenkomst. Beide kunstenaars beschrijven de wereld op zo'n manier dat we het gevoel krijgen van een voortdurende uitbreiding en ontwikkeling, een voortdurend bezigzijn, een voortdurend creëren als een stroom die invaart tegen de banaliteit, de alledaagsheid, het kant-en-klare. En dat is inderdaad een werk dat nooit af is, immer *in progress*.

Katelijne doet dit door beheerste decoratieve modellen te tekenen, zowel figuratief als abstract, die doen denken aan volkskunst, illustraties bij sprookjes, en appeleren aan de 'comédie humaine' (de menselijke komedie) die het leven is. Gekke figuurtjes, dansers, kat en muis, maar ook de abstracte beelden wervelen. In plaats van illustraties bij een verhaal te zijn, vertellen ze zelf het verhaal.

Ria beschrijft evenzeer de wereld en hoe daarin het leven is, door middel van collage studies en experimenten, impressies van de reizen die ze maakt, landschappen die nu eens hun schoonheid bezingen, dan weer hun vervuiling aanklagen. Haar directe techniek heeft enerzijds een into-your-face-effect, maar zit anderzijds zo vol kleine details, fragmenten en nuances die ons uitnodigen te denken, te dromen, opstandig te worden, te lachen, en al of niet vrede te nemen ...

Beide kunstenaars ondernemen zo een voortdurende zoektocht naar evenwichten. De tentoonstelling is af, maar het getoonde werk nodigt uit de tocht verder te zetten, hoe licht of zwaar, gek of vanzelfsprekend die ook moge zijn. En dit tonen beide kunstenaars zeer goed in hun werk: de kunst is nooit klaar maar steeds in progress. En avant!